

CLAIRE MCGOWAN

WHAT

YOU

KÍSÉRT A MÚLT

DID

PULSE
VÁLOGATÁS

Egy borzalmas bántalmazási ügy. Egy szörnyű vád. Ki mond igazat: a férj vagy a legjobb barátnő?

Hat egyetemi barát húsz év után találkozik újra. Tökéletes összejövetelnek indul. A szervezőnek, Alinek végre sikerült olyan életet teremtenie, amilyenre mindig is vágyott. Alakulóban van a karrierje, az egyetemi barátja lett a férje, csodálatos a családja.

A találkozó éjjelén történtek azonban mindent felforgatnak. Ugyanis legjobb barátnője, Karen vérezve, ziláltan botladozik be a kertből, és azt állítja, hogy Ali férje, Mike megerőszakolta. Alinek pillanatok alatt kell eldöntenie, hogy kinek hisz. Mivel Mike egész máshogy írja le a történeteket, Ali tudja, hogy az egyikük hazudik. De melyikük az? És miért tenne ilyet?

Ahogy a káosz eluralkodik a baráti társaságon, újra kell értékelniük az együtt töltött egyetemi éveket is, amelyekre eddig csodás emlékként tekintettek. Ali hamarosan rádöbben, hogy már akkor is történtek rémes dolgok, amelyeknek a titokban tartásáért valaki akár gyilkolni is hajlandó lenne.

© Donna Ford

CLAIRE MCGOWAN

1981-ben született Észak-Írországban, egy kis faluban, ahol a legizgalmasabb történés az volt, ha elszabadult egy tehén. Öt évig vezette az Egyesült Királyság első bűnügyi MA-képzését, és rendszeresen tanít és beszél az írásról. Emellett női regényeket is ír Eva Woods néven. Jelenleg Londonban él.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.clairemccgowan.co.uk

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

PULSE
VÁLOGATÁS

„McGowan három különböző hangon szólalt meg hitelesen, nagyon jól tudja, hogyan meséljen el egy ilyen izgalmas történetet. Még sokra viszi.” **Daily Mail**

„Döbbenetes és tökéletesen felépített... csontig hatol.” **Daily Telegraph**

„Mesteri módon kivitelezett thriller félelmetes és hangulatos közegben. Hátborzongató.” **Sunday Mirror**

„Összetett, felkavaró, mégis könnyed, és elképesztően szórakoztató.” **Irish Times**

„Fantasztikus történet, amely az utolsó sorig magával ragadja az olvasót.” **We Love This Book**

„Claire McGowan elbeszélésmódja és magával ragadó prózája a biztosíték arra, hogy a csavarok gyorsan követik egymást.” **The Irish Times**

„Olyan erősen ragad magával, hogy képtelen leszel letenni.” **Sun**

CLAIRE MCGOWAN

WHAT

YOU

KÍSÉRT A MÚLT

DID

— részlet —

PROLÓGUS

A fűben fekszik, amikor véget ér, arccal előre. Növényi illat kúszik az orrába, a gyomnövények felsértik a bőrét. A teste lassan tér magához a dermedtségből. A torka zihál és ég, ahol fojtogatták. *Fojtogatták*. Még most sem hiszi el teljesen, pedig emlékszik az összefonódó ujjakra a torka körül, ahogy elöntötte a pánik, miközben levegőért harcolt, ahogy a férfi súlya lenyomta a földre. A lába hideg és megsérült, a talpa meztelen a nedves fűvön. A feje sajog, a szája száraz. De más gond is van vele, olyasmi, amit fel sem akar fogni. Kinyitja a száját, és próbálja kipréselni az üvöltést, de képtelen rá. Mint azokban az álmokban, amelyekben az ember hiába próbál üvölni, semmi sem tör elő belőle. Ezt is elvette tőle. Próbál megmozdulni, felkelni, hogy megmutassa saját magának, még mindig életben van, hogy nincs semmi baj – ó, de hogy nincs! –, azonban végighasít benne a fájdalom.

A ház csak pár méterre van tőle, a csendes kert másik végében, de felőle akár mérföldekre is lehetne, mert senki sem hallotta, hogy mi történt, senki sem látta, senki sem sietett a segítségére. A férfi már elment, de ő tudja, hogy nem lehet messze. És annak ellenére, hogy ilyen közel van a házhoz, hogy ennyire abszurd ez a helyzet, hirtelen előnti a rettegés,

ami a tüdejébe hasít, és elakasztja a lélegzetét. Még mindig itt van a közelben. El kell menekülnie. Fel kell állnia, el kell indulnia, segítséget kell kérnie. Túl sötét van. Kipislogja a szemébe gyűlő könnyeket, és észreveszi, hogy a ház sötétjében egyetlen sárga fény felvillan.

1. fejezet

Az utóbbi időben, most hogy már vége ennek az egésznek, sokszor azon gondolkozom, melyik is volt az a pillanat, amikor minden megváltozott. Az a villanásnyi idő, amikor az életem tökéletesből – oké, nem tökéletesből, de egészen jóból – teljesen tönkrement. A legtöbbet azon gondolkoztam, hogy az elmém hogyan is próbált megszabadulni ettől – *kérlek, ne most!* –, hogy hogyan tettem meg a tőlem telhető legtöbbet annak érdekében, hogy ez sikerüljön, és hogyan próbáltam úgy tenni, mintha ez az egész meg sem történt volna. Ez olyasmi, amit sosem gondoltam volna magamról. Egyszerűen nem hittem volna, hogy képes vagyok befogni a fülem, elfordítani a fejem. Azt gondoltam korábban, hogy én az vagyok, aki mindig mások segítségére siet, aki hívja a rendőrséget, és forró, cukros teát készít, hogy segítsen másokon.

Ehelyett, amikor Karen bevánszorgott a konyhába aznap éjjel – botladozott, remegett, fekete ruhája teljesen felcsúszott a combján, és a nyakán olyan nyomok éktelenkedtek, mintha egy újságpapír tintája maszatolódott volna el –, még nem álltam készen. Megdermedve álltam, és azt kívántam, bár visszamehetnék az időben, és kimerevíthetném az ezelőtti perceket, melyek még olyan tiszták és makulátlanok voltak.

Karen felzokogott, de mintha még a hangját is elveszítette volna a félelemtől. És még mielőtt csaló elmémnek lett volna némi ideje átgondolni az eseményeket – *kérlek, ne mondj semmit!* –, kimondta:

– Megerőszakolt. *Megerőszakolt.*

Jodi is ott volt. A dugattyús kávéfőzőt tartotta a kezében, a víz bugyogott a vízforralóban, és ő volt az, nem én, akinek volt bátorsága megkérdezni.

– Kicsoda, Karen? Mi történt?

És Karen kimondta a nevet, majd térdre rogyott, drámaian, mintha a lába pont abban a pillanatban mondta volna fel a szolgálatot. A haja összekócolódott, mintha valaki megtépte volna. Vér csorgott végig a combján, ami egyenesen ráfolyt a konyhakőre. Később, amikor már elment a rendőrség, le akartam dörzsölni, de úgy éreztem, sosem fog teljesen eltűnni.

Azt mondtam korábban, hogy nem álltam készen arra, amit Karen mondott, amikor betámolygott a konyhába, és összeomlott előttem. De most komolyan, hogyan állhattam volna készen erre valaha is?

Aznap korábban

– Muszáj, anya?

– Persze, hogy muszáj! Mi mást csinálnál? – A fejem zúgott az aznapi teendőktől: *ágyak, törölközők, a vacsora utáni csoki, Benji szobája.*

Benji alig nézett fel az iPadről. Tízéves létére volt iPadje. Néha elképedtem ezen, mint annyi más dolgon az életemben.

– Annyira unalmas lesz, és senki se lesz velem egyidős!

Utáltam, amikor ilyen hisztis nyivákolás vegyült a hangjába, és sima, még pattanásoktól mentes arca grimaszba rándult. Arról senki sem szól előre, hogy ez az árnyoldala annak, ha megadsz mindent a gyerekednek, ami neked nem volt meg: elkényeztetett kis kölykök lesznek belőlük.

– Figyelj, megvacsorázol velünk, udvariasan viselkedsz, és aztán csinálhatsz, amit akarsz. Nézhetsz filmet vagy játszatsz az iPaden vagy bármi mással, oké? – *Ünnepi tányérok, jégkrém a fagyasztóból, tiszta poharak.*

– Mi lesz a kaja? – Az ujjá egy pillanatra sem állt meg, folyamatosan húzogatta a képernyőn. Figyeltem, ahogy tiszta kék íriszei együtt ugranak a sorokkal, és aggódni kezdtem, hogy túl sok időt tölt a kütyüjével, aggódtam a figyelemzavar és az elkényeztetés miatt is.

– Marokkói bárányt csinálok, kuszkuszt, salátát, ilyeneket. – Természetesen már részletesen megterveztem a menüt, mindent megrendeltem az Ocadótól. Bár most, hogy a bárányhús és a zöldségek halomban heverték előttem a vágódeszkán, aggódtam, hogy túl egyszerű lesz a vacsora.

Benji felmordult.

– *Utálok a marokkóit!*

Éreztem, hogy ki akarnak törni belőlem a szavak: *Amikor én annyi idős voltam, mint te, még csak nem is hallottam marokkói kajáról.* De elnyomtam magamban.

– Benji. Ez az este fontos nekem és apának is. Már nem voltunk így együtt a barátainkkal az egyetem óta. Nagyon különleges ez a hétvége. Mi lenne, ha leállnál a szerencsétlen, gazdag kisfiús számoddal?

– És tényleg muszáj Cassie-vel egy szobában lennem?

– Tudod, hogy igen. Máskülönben nincs elég hely.

– De Cassie mindig felébreszt. Egész éjjel nyomkodja a telefonját, és belevilágít a szemembe!

A fejemben növekvő lista egyre követhetlenebb lett. Ránéztem az órára – basszus! Egy óra múlva el kellett indulnom. Miért pont ma kellett még Vixszel is találkoznom?

– Mondd meg neki, hogy ne csinálja! A szobádban rend van Karennek?

– Igen. – Erre elvett egy csomag rágcsát, mire ráütöttem a kezére.

– Most ebédeltél. Miért nem mész játszani?

– Mit?

Szinte biztos voltam benne, hogy én az ő korában sokkal jobban feltaláltam magam. *Beszélnünk kell Mike-kal az iPades problémáról.* Gondolatban ezt is beletettem a listába a *vécéket ellenőrizni, gyertyákat meggyújtani* és az összes többi dolog után, amit még meg kellett tennem, mielőtt megérkezéne. Miért vagyok mindig megcsúsztatva? A fiamnak békejobbot kínáltam.

– Figyelj! Ismered Billt, aki jön, nem? Mindig Svédországba jár horgászni. Biztos vagyok benne, hogy megmutatja majd neked, hogy kell, ha szépen kéred.

Egyik kék szemével kikacsintott rám az iPad képernyője mögül. Sikeredt megfognom.

– Örülnél neki, nem? – Mike karácsonyra horgászbotot vett Benjinek, de még mindig nem volt elég ideje, hogy elvigye a kis patakhoz, ami a kert mellett csordogált. Rádásul biztos voltam abban is, hogy Mike-nak fogalma sincs a horgászásról, de Bill nagyon profi volt benne. Még az egyetemről emlékeztem, hogy sikerült elkapnia egy megrémült szürkehalat csónakázás közben úgy, hogy a rákos szendvicsét használta csalinak. Visszadobtuk, de még mindig fel tudtam idézni a borzongató érzést, ahogyan ott rángott a deszkafedelzeten. Karen, Jodi és én lányosan sikongattunk. Billnek joint lógott a szájából, mindig annyira menő volt, de akkor még ő is elmosolyodott, büszkén és meglepetten.

Benji kikapcsolta az iPadet, és felkelt a konyhaasztaltól.

– Akkor összepakolok a szobámban. Mármost, úgy értem, még jobban.

A karomba vontam, hogy jó alaposan megöleljem. Az orromba szökött a sampon és a keksz illata. Még nem olyan szaga volt, mint a tiniknek, akikből jórészt lábszag és lenézés áradt. Erről eszembe jutott, hogy Jake is hamarosan megérkezik, ezért ki kell találnom, mit mondjak neki, hogy áthatoljak a tini páncélon. Ki kell találnom, mit kapjon a tizen-nyolcadik születésnapjára, ami vészesen közeledett. Legalább Benji még egy pár évig velünk marad.

– Nagyon jó fiú vagy.

– Jaj, anya – mormogott, de visszaölelt. – Hol van Cassie?

– A városban. – Megkértem, hogy vegyen gyertyát, de még nem ért vissza. *Leves, kenyér, fűszerek a marokkóihoz, a bort kitenni levegőzni...*

– Fogadok, hogy Aaronnal van.

– Lehet, hogy van leckéjük.

– Nem is *egy osztályba* járnak, anya. – Bizony nem, mert Cassie barátja bejutott az Oxford-Cambridge előkészítőbe, ami neki nem sikerült. Mike és én igyekeztünk úgy tenni, mintha ez egyáltalán nem lenne gond. Az aggodalom hullámokban tört rám, mint egy fej körül gyűrűző légyraj. Ideges voltam, hogy Cassie túl sok időt tölt Aaronnal, elgondolkodtam, hogy mivel is üthetik el az időt, mi van, ha valami történt vele, hogy késik. Ekkor viszont kinyílt az erdőbe vezető hátsó ajtó, becsapódott, és megérkezett a lányom.

– Cassie?

Cassie becsattogott a konyhába, mire én megállapítottam, milyen rövid a szoknyája, és mennyire passzentes a felsője.

– Mi van?

Vörös folt éktelenkedett a nyakán. A folyosón, a háta mögött megláttam valaki mást is, a barátját, Aaront. Annyira

magas volt már ennyi idősen is, hogy majdnem lefejelte az antik csillárt, ami a közlekedőben lógott.

– Szia, Aaron!

– Jó napot, Mrs. Morris! – Nagyon udvarias fiú volt, hát persze, hogy az. Pont azt sugározta, mint a jegyei, a sporteredményei és makulátlan szőke jóképűsége.

Kissé aggasztott, hogy Cassie egy ilyen fiúval van együtt. Egy olyanal, aki már most tudja, hogy mindent megkaphat az élettől, amit csak szeretne.

– Milyen a sulis?

– Hát – kezdett bele –, lefoglalnak a vizsgák. Mennem is kellene haza, hogy tanuljak.

– Nem szeretnél maradni vacsorára? – Mind a ketten tudtuk, hogy a felajánlásom csak udvariasságból történt.

– Ó, nagyon kedves, köszönöm, de anya vár haza. Csinált házi tésztát. – Én meg marokkóit készítek, a világ legegyszerűbb ételét. Röhejes módon megfordult a fejemben, hogy már túl késő lenne-e kitalálni valami mást.

– Akkor én megyek is, Cass. – Aaron felé nyúlt, én meg azon morfondíroztam, hogy vajon megcsókolja-e előttem, vagy csak magához húzza. Cassie erősen kapaszkodott, becsukta a szemét, szinte csüngött rajta. Törekénynek tűnt a fiú rögbijátékos alkata mellett. Megint úgy láttam, hogy fogyott.

– Megvetted a gyertyákat? – kérdeztem, amikor Aaron elengedte, és kiment az ajtón a fák közé.

Cassie ledobta a zacskót a pultra, amitől megremegtek a tányérok.

– Óvatosan. Milyet hoztál?

– Füge és narancs. Borzalmas a szaga.

– Segítenél egy kicsit, kérlek? Eléggé sok a dolgom. – Hátrasimítottam a kezemmel egy kósza tincset. Irtózatos meleg volt a konyhában, mivel mind a négy gázláng égett, és a sütőt

is begyűjtöttem. Június volt, és máris arról beszéltünk, hogy ezen a nyáron is rekordokat döntő meleg lesz. Iszonyatos forróság. Vártam is, hogy a kertben vacsorázhassunk, mintha valami mediterrán országban élnénk, de most úgy nyomott le a meleg, hogy alig bírtam előrehaladni, reménytelenül lemaradtam.

– Miért nem apa segít?

– Még dolgozik.

– Nem. Újságot olvas a kertben.

– Hát, akkor kérd meg, hogy takarítsa le az asztalt, törölje le a székeket, és keressen citromfűvet, mert sok légy lesz!

– Kérd meg te, mert itt van!

– Szedj fűszereket nekem! – ordítottam utána, ahogy eltűnt, és Mike bejött. Tartotta az ajtót, hogy Cassie kisurranjon.

– Jó illatok vannak. – Nagyon boldognak tűnt, amitől kissé megkönnyebbültem. Annyira nem volt odáig a hétvége gondolatától, mert szerintem túl sok munkát kell majd belefektetnünk, és egyébként sem lesz elég hely. A négyszobás ház és a garázs feletti plusz szoba még mindig nem elég.

Egyetlen pillanatra befogadtam a látványát. Ha ez az egyetlen elkezdésének évfordulója volt, akkor éppen huszonöt évvel ezelőtt láttam meg először Mike-ot a barlangszerű főiskolai bárban. Lazán állt, könnyeden beszélgetett, miközben mindenki más kényelmetlenül feszengett elsőévesként. Százhetvenöt centi, nem magas, de nekem megfelel. Pár ősz hajszál vegyült már sötét hajába. Aznap pólóinget viselt és keki rövidnadrágot, meg egy vérvörös pulóvert, annak ellenére, hogy egyre nagyobb lett a hőség a kertben. Új ruhadarab volt, és drágának tűnt. Próbálta lenyűgözni az embereket, ahogyan én is a magam módján.

– Karen nekem írt, mert úgy tűnik, te nem veszed fel a telefont. Taxit fogtak a városban.

– Ó, istenem! Még nem vagyok kész. Hogyhogy ilyen hamar jönnek? – Úgy terveztem, hogy én megyek el értük hazafelé jövet.

Mike felhúzta a vállát, és kovászos kenyeret vett elő a tasakból.

– Gondolom, időben érkezett, pedig *busszal* jött.

Nem törődtem a gúnyolódással. Nem Karen hibája, hogy nem volt pénze a vonatjegyre. Bár ha megtette volna, amiért mindenki könyörgött neki – a tanároktól a szülőkhöz –, hogy újraírja a záróvizsgáját, szerezhette volna diplomát és egy jobb munkát, mintsem hogy titkárnőként dolgozzon az önkormányzatnál.

– De megmondtam neki előre, hogy el kell mennem! Készen vannak a szobák? – Újra mindent átgondoltam. Callum és Jodi a vendégszobába mennek. Karen Benji helyére. Bill Mike irodájába a garázs fölé, Jake meg ragaszkodott a kempingezéshez valami furcsa oknál fogva. Vajon nem lesz gond, hogy egymás hegyén-hátán leszünk?

Mike mögém lépett, és megkeverte a marokkóit, majd megszorította a vállamat.

– Annyira feszült vagy, hogy minden visszapattanna a hátadról. Nyugodj meg! Csak a barátaink jönnek, nem *főzőműsort* forgatunk. Karen egyáltalán nem fog foglalkozni azzal, hogy kifogástalan-e a ház.

De én igen. És Jodi észre is fogja venni, és majd tesz valami ártatlan megjegyzést, amin én még napokkal később is rágódni fogok.

– Kell nekik ebéd is?

– Már elmúlt két óra. Nem hinném, hogy számítanak rá. Egy csésze tea, egy kis süti, mit szólsz hozzá? Én tartom a frontot, amíg te elmész.

– De...

– Ali! – Mike megfordított, a keze a vállamon pihent, és kényszerített rá, hogy egyenesen a szemébe nézzek. – Figyelj! Semmi értelme ennek az egésznek, ha nem élvezzük egy kicsit, nemde? Szóval, kedvesem, vedd be a nyugibogyót, ahogy Cassie mondaná.

– Inkább meghalna, minthogy ilyen ciki dolgot mondjon.

– Ja, mert a „ciki” az divatos szleng.

Éreztem, hogy a szorítás kissé engedett a gyomromban, ahogy eltávolodtunk egymástól. Begyakorolt mozdulatokkal takarítottunk és rendeztük el a dolgokat, mint egy összeszokott páros. Igaza volt. A barátainkról volt szó, akik nem vártak el tökéletességet. Minden rendben lesz.

Odakintről egy kocsi kerekének csikorgását hallottam. Megérkezett.

2. fejezet

Mi történt a...

– A borzalmas főnökömmel? Még mindig borzalmas. Múlt héten azt mondta, hogy újra felvételiznünk kell a munkaköreinkre.

– Ne már, ez felháborító! És sejtésem szerint jogtalan is. Nem, Mike? Mike?

Mike úgy rázta meg a fejét, mint egy kutya az esőben.

– Mit szedtetek be? Komolyan, nem tudok lépést tartani. Fel kéne vennem a beszélgetést, és visszajátszanom normális sebességgel.

Az emberek mindig ezt mondták rólam és Karenről. Olyan könnyedén ugráltunk témáról témára, mint a majmok fáról fára. Néha visszatértünk a beszélgetés azon részéhez, amit egy órával korábban hagytunk félbe, mindig problémamentesen. Az asztal felett rámosolyogtam, és elgondolkoztam azon, hogy mennyire fiatalnak tűnik Karen a feszes farmerban és a felsőben, ami Cassiéhez hasonlított. Én virágos nyári ruhát viseltem. Ronda volt, anyukás, annak ellenére, hogy közülünk Karen lett először anyuka, huszonöt éves korában.

Karen Mike-ra nézett.

– Sok mindent be kell pótolnunk, csupán ennyi. – Karen most Birminghamben élt, mi meg Kentben. Nem találkoztunk annyiszor, amennyiszer szerettem volna, és néha olyan erősen nőtt bennem a nyomás, hogy beszélnem kell vele, hogy szinte kirobbant, amikor végre találkoztunk. És nekem el kellett indulnom – lenéztem az órára – öt percen belül. Basszus!

– Annyira szép itt minden. Annyira szerencsések vagytok. – Karen végigmérte a kertünket, amire az ügynök azt mondta, hogy *kidolgozott és kiforrt*, amit Mike kinevetett. De tényleg ez volt az egyik ok, amiért annyira szerettem volna ideköltözni. A ház hátulja késő viktoriánus stílusban, vörös téglából épült, és egyenesen az erdőre nézett, elöl pedig csak három másik ház volt. Mintha vidéken éltünk volna, de szerencsére Bishopsdean boltjai csak tízpercnyi távolságra voltak, ha az ember átvágott az erdőn. Ma a kert tele volt levendulával, vadfokhagymával és madarakkal a fákon. Néhol szobrok kandikáltak ki a zugokból, az arcukat már lekoptatta az eső. A szemem a szemétre siklott a kerti ház mögött. Andrej, a kertészünk egy héttel ezelőtt szólt, hogy családi vészhelyzet miatt vissza kell mennie Krakkóba. Mindegy, már eleve az is csodás volt, hogy lehetett kertészünk meg minden. Nagyon szerencsésnek mondhattuk magunkat. Még csak hat hónapja éltünk itt, de még mindig elfogott időnként a csodálkozás, amikor arra gondoltam, hogy mindez a miénk.

– Ezt mind te csináltad, Mikey? – kérdezte Karen, miközben egy macaront emelt rózsaszín szájához.

Felnevettem.

– Csak viccelsz, ugye? Mike nem nyúlt a fűnyíróhoz 1998 óta. Andrej csinált mindent, egy imádnivaló lengyel pasi.

– Megcsinálnám, ha lenne időm – mondta Mike szomorúan. – De mikor érnék rá?

– Akkor még mindig sok a munkád?

– El sem tudod képzelni. – Mike ügyvédi irodáját felvásárolták az amerikaiak az év elején, és elvárták, hogy késői hívásokat fogadjon New Yorkból és koraikat Japánból. Ritka volt az a nap, amikor kilenc előtt szabadult.

Karen felém fordult.

– Talán most már Ali is eltarthat, mert annyira jól megy neki a szekér. Láttalak annak a háztartási magazinnak az e havi számában. Nagyon menő!

– Ó, köszönöm. – Írtam egy cikket a szextingről és arról, hogy ellenőrizzük-e egy tinédzser telefonját. Azt írtam, hogy sosem nézném meg a lányomét, mert eljátshanám a bizalmát. Rengeteg hozzászólás érkezett a neten. Sokan neveztek átej-tett és rossz anyának. Én meg csak azt mondogattam, hogy minden hozzászólás jó, mert felkapták a cikket.

– És mit szólt hozzá Cassie, hogy ő is feltűnt az újságban?

Oldalra pillantottam, ahol Cassie és Jake egymás mellett ültek a hintaágyban. A lányom hosszú, meztelen lábát maga alá húzta. Jake teljesen feketébe öltözve érkezett. Fekete póló, fekete farmer, fekete sportcipő. Fekete haja elfüggönyözte az arcát. Már nehezen képzeltem magam elé az édes kisfiút, aki mindig eleget akart tenni nekem, és átkarolta a lábamat, amikor én vigyáztam rá, amíg Karen dolgozott. De ez még évekkkel ezelőtt történt, amikor még pár utcányi távolságra éltünk egymástól Londonban. Most meg már olyan messzire kerültünk. Amikor megérkeztek, meg akartam ölelni, de ő lepattintott, én meg szidtam magam érte, hogy ez mennyire rosszul esett. Jake tizenhét éves, nincs apja, és egyértelmű, hogy rosszul éli meg a kamaszkori szorongás korszakát. Majd vége lesz ennek is.

– Jaj, nem jelentett gondot! Tudta, hogy fontos. – Az igazság az, hogy félttem tőle megkérdezni, mit gondol. Az utóbbi időben megfejthetetlen volt számomra a lányom.

– Felvettünk még a tévében is. Jól kiálltál a kis szarházi ellen.

– Valakinek ezt is meg kellett tennie. Gusztustalan, ahogy beszél. Hogyan lehet 2018-ban viccelődni a nemi erőszakkal?!

– Na, már kezdi – mondta Mike. – És mi a helyzet a szó-lásszabadsággal? Főleg, ha viccekről van szó? Nem a Szovjet-unióban élünk.

– Nagyon jól csinálta – mondta Karen lágyan. – Ne le-
gyél pöcs, Mikey! Ezt hagyd meg az ördög ügyvédjének,
Callumnak.

– Tudom-tudom. És nagyon büszke is vagyok rá – meg-
szorította a lábamat az asztal alatt. – Még a jótékonyági
szervezetet is felvirágoztatta. Be akarták zárni a helyet, mie-
lőtt Ali csatlakozott volna.

– Ó, basszus, erről jut eszembe, hogy muszáj mennem!
Sajnálom, Kar! Mondtam, hogy találkozóm lesz, ugye? –
Biztos voltam abban, hogy említettem, ezért sem értettem,
miért jött ennyire korán.

Legyintett felém.

– Menj csak! Velem minden oké lesz.

– Biztos vagy benne? – Felkeltem, de valami mégis ott
tartott a faasztalnál és a kovácsoltvas székeknél, amiket
egy antikkereskedésből szereztünk be. A tányéron pasztell-
színű sütemények sorakoztak a virágos csészék és teáskanna
mellett. Pontosan ilyen pillanatokat láttam a lelki szemeim
előtt, amikor elképzelttem a tökéletes házat. Nem egy zsu-
folt teraszt, ahol az elmúlt tíz évben kellett összehúznunk
magunkat. Porcelán étkészletet. Szép bútorokat. Barátokat,
akik mindezeket megcsodálják. És persze, Karen a legjobb
barátnőm huszonöt éve. Tudtam, ha most nem indulok el,
akkor itt ragadok, és sötétedésig fogunk beszélgetni. És ak-
kor a gyerekeket sem eteti meg senki, és minden munkáról
elfeledkezek.

– Megoldjuk. – Mike előrehajolt, és öntött még egy kis teát Karen vintage kínai porceláncsészéjébe. A teáskanna eresztett, de annyira csodálatos színe volt: sárga és kék virágokkal. Egyetlen pillanatra elgondolkoztam azon, hogy lemondok az egészséget, és inkább telefonon beszélek Vixszel, mintha nem lenne fontos. De ez volt a munkám, annak ellenére is, hogy nem fizettek érte, és ha ezt nem csinálnám, akkor csak egy háztartásbeli lennék, aki néha ír pár cikket a fogorvosi időpontok és a bevásárlások között.

– Ez tényleg fontos, ha nem lenne, nem mennék... sajnálom!

Karen felvette a napszemüvegét, ami, bár nem volt már-kás, mégis úgy nézett ki tőle, mint egy filmsztár, majd hátradobta sötét haját, amely ugyanolyan hosszú volt, mint diákkorunkban.

– Semmi gond. Nagyon korán érkeztünk. Csak Jakey szeretett volna Cass-szel beszélgetni.

Újra hátranéztem feléjük. Pont úgy merültek el a beszélgetésben, mint ahogy Karen és én régen, amikor négy-öt órát ültünk egy kávézóban, és megállás nélkül dumáltunk.

– Többször kellene találkozniuk. – De annyira hosszú volt az út oda, ráadásul Birminghamról beszélünk. Én folyton lehívtam ide Karent, de mindig kihúzta magát a munkára hivatkozva. Gyanítottam, hogy néha egyszerűen csak nem engedhette meg magának az útiköltséget.

– Van Jake-nek barátnője, vagy ilyesmi?

– Nem sok esélyt látok rá. Abban reménykedem, hogy ő is az a típusú fiú, aki az egyetemen fog kivirulni. Ahogy te is, Mikey!

– Hékás! Én már így születtem.

– Cassie-nek van barátja – mondtam. – Aaron. De nem igazán tudom hová tenni. Az anyja hihetetlenül sznob.

– Bizonyára jól ellenne akkor Jodival – mosolyodott el Karen, és én is így tettem. A büntudat valahogy megnyugvással párosult, mert újra megtaláltuk a közös hangot. Karen még mindig a legjobb barátnőm volt, még akkor is, ha nem találkoztunk olyan sűrűn, és ha az életünk más irányt vett. Még úgy is a legjobb barátnőm volt, hogy ebben a házban éltem, amitől szintén feltámadt bennem a büntudat. Az ő szemén keresztül még tékozlóbbnak tűnt itt minden. A viktoriánus téglá és a kimunkált üveg. De mindez nem tudott kettőnk közé állni. És én büszke voltam arra, hogy megmaradt közöttünk a barátság, hogy megmentettük abból a hónapokon át tartó fura, elhidegülő időszakból az egyetem után. Akkor, amikor mi hatan egy sötét ügybe keveredtünk, de mindannyian megúsztuk.

Az ajtó felé fordultam, és visszanéztem. Karen és Mike az asztal fölé hajolva beszélgettek, és nevettek valamin. A háttérben a lányunk és a fia ült, annyira elmerültek egymásban, hogy észre sem vették, hogy elmegyek. Az előrelátás halálos. Ha tudtam volna, hogy mi történik, hogy mi is zúdul ránk nemsokára, talán még egy pár percet azzal töltöttem volna, hogy csak állok ott a napsütésben, és mindent magamba szívok, mielőtt elveszíteném. De nem így tettem, inkább elindultam.

3. fejezet

Mondja el még egyszer, hogy mi történt!

A probléma ellenére, ami a rendőrségre hozott egy ilyen verőfényes napon, szerettem magam ebben a szerepben látni. Én voltam Ali Morris, a női menedékház egyik oszlopos tagja Bishopsdeanben. Egy titulus, egy cél, annyi év után, amikor csak anya, Mrs. Morris vagy Mike felesége voltam.

Vix volt a jótékonyági szervezet vezetője, ő hívott az őrsre, egy olyan szobába, amelyet ilyen esetekre tartottak fenn nekünk. Amit jóval gyakrabban használtunk, mint azt szerettük volna. Egy vékony nő ült előttünk, aki nem lehetett több harmincnál. Rövidre nyírt, fekete haja volt és sötétkeretes szemüvege. Olyasfajtnak tűnt, aki mondjuk Berlinbe való, nem Bishopsdeanbe. Sosem kérdeztem a hátterükről, mert egy ilyesféle szervezetnél ez általában nehezen emészthető vagy elmesélhető téma volt. Ehelyett újra és újra átvettük az esetet, próbáltuk kitalálni, mit is tegyünk.

– Hajnali háromkor jött be a menedékházba. Julie megesküszik rá, hogy nem mondta el neki, hol van, de én nem hiszem el. Betörte a konyhaablakot, Julie-t a szobájában találta a gyerekekkel, és a torkánál fogva a falnak szegezte.

– Látták a gyerekek?

Vix bólintott. – Az egyik nő benyomta a riasztót, és így hívta a rendőrséget. Kés volt a férfinél. Úgy gondolom, használni is akarta.

Bárhonnan is néztük a dolgot, rosszul állt. – Készen van a sajtónyilatkozat vázlata?

Újra bólintott, és elém csúsztatta a papírlapot. Vix régen egy PR-ügynökségnél dolgozott, nagyon jó volt az ehhez hasonló dolgokban. De magamban néha úgy gondoltam, hogy az empatikus oldalát nem igazán sikerült megfognia ennek az egésznek. Vix ragaszkodott a szabályokhoz, sosem merült le a szürke zónába. Tény és való, hogy ezek a nők általában szerették azokat a férfiakat, akiktől menekültek. Én értettem, ezért próbáltam ellensúlyozni őt.

A nyilatkozat épp a kellő hangot ütötte meg. Mindig kockázatos volt női menedékházat üzemeltetni, elszigetelni ezeket az eseteket, kihívni a rendőrséget, és távolságtartási végzést szerezni. – Mit gondolsz?

– Azt hiszem, egyszeri alkalomról lehetett szó. A rendőrség azt mondta, hogy kérvényezni fogják a házi őrizetet és a nyomkövetőt.

Akkor ezzel el is döntöttük: nem fogjuk átköltöztetni a menedékhelyet. Nagyon fontos volt ezt mérlegelni, hiszen örületes költségekkel járt, de a nők ilyen incidensek után sokszor már nem érezték magukat biztonságban. Ha Paul Dean kiderítette, hol van, akkor más férfiak is megtudhaták. Azok, akik elől a többiek rejtőztek. Ez az én felelősségem volt. Bólintottam.

– Ezt is beszéljük meg a következő ülésen. Találkozhatnék Julie-val?

– Nem egy nagy baráti összeröffenés van nálad a hétvégén? – Felálltunk, Vix kisimította szürke ruháját. Én hatalmasnak, anyukásnak éreztem magam a virágmintás ruhámban. Nem túl profinak. Át kellett volna öltöznöm.

– Csak két percre! Kérlek!

Julie a másik szobában ült, ahol szebb kanapé és játékok is voltak. Két gyermeke a padlón játszott, olyan visszafogottan, ahogy csak azok a gyerekek tudtak, akik már hozzászoktak az efféle helyekhez. Az idősebb épp úgy tett, mintha felolvasna a képeskönyvből a kisebb testvérének.

– Julie! Ali vagyok. A jótékonyági szervezettől. Nagyon sajnálom a történeteket. – Láttam, hogy Vix felém villantja a szemét. Talán nem lett volna szabad ezt mondanom, mert úgy is lehetett értelmezni, mintha valamit mi csináltunk volna rosszul.

Julie sírt, a smink összegyűlt a szeme alatt.

– Nem mehetek oda vissza. Nem biztonságos.

– Tudom. Meglátjuk, sikerül-e menedéket találni egy másik városban.

– Megesküszöm, hogy nem mondtam el neki. Talán Kaylee-től kérdezte meg, vagy ilyesmi, és kitalálta.

Láttam Vix gondosan üres tekintetét, amiből egyértelműen kiolvasható volt, hogy ő erősen kételkedik abban, hogy egy háromévesből kibukott volna a cím. De én csak bólogattam.

– Megoldjuk, Julie. Istenem, szegénykém! – Hirtelen ösztöntől hajtva, s tudván, hogy Vix helyteleníti, magamhoz öleltem Julie-t. Éreztem a csontjait és a gerincét a vastag pulcsi alatt, beszívtam az állott fáradtság és a félelem illatát. Julie összerезzent, mire megláttam a véraláfutást a nyakán, a fájdalom nyakláncaként viselte magán. Emlékek bukkantak fel bennem. Hogy meleg nyári napokon néha garbót kellett viselnem, és alapozót kennem a nyakamra, de gyorsan elhessegettem.

– Te menj csak, Ali! – mondta Vix, és kikísért. – Be kell fejezned a főzést! – Kissé éles volt, vagy csak én képzeltem azt? Érzékenyen érintett, talán azért mert olyan sokáig nem

dolgoztam. Néha olyan dolgokat is beleláttam a szavakba, amelyek nem is voltak ott.

Szóval, gyorsan visszatértem a marokkóihoz, a gyertyákhoz, és magára hagytam Julie-t a gyerekeivel, hogy maguk küzdjenek meg azzal a ténnyel, hogy az apjuk, a férje megpróbált az életükre törni. A kocsiban ülve, ahogy áthaladtam a városon, újra feszült lettem, mintha előre aggódtam volna a hétvége miatt. Nem voltunk együtt, mi hatan, több mint húsz éve. De összekaptam magam, és próbáltam emlékezni arra, hogy hálásnak kell lennem. Hogy nekem többé már nem kellett forró szombatokat eltöltenem egy állott szagú rendőrségi épületben, nem függtem a hivatali alkalmazottak jóindulatától. Olyan keményen dolgoztam azért, hogy ne így legyen, hogy én segíthessek olyan nőknek, mint Julie, hogy ők is távol kerüljenek a veszélytől. Ez valahogy enyhített a büntudaton. Ahogy hazafelé haladtam, próbáltam hálát adni az életemért. Az enyém volt, akár megérdemeltem, akár nem.

4. fejezet

Amikor a házhoz értem, megláttam, hogy Mike BMW-je mögött áll egy nagyobb autó is. Callum és Jodi most érkeztek meg, épp bőröndöket, illetve virágokkal és ételes dobozokkal teli kosarakat pakoltak ki. Leparkoltam a kocsimat, és gyorsan kiszálltam.

– Sajnálom! Sajnálom! Vészhelyzet adódott a munkában. De már itt vagyok.

Callum rövidnadrágot és pólóinget viselt, mindkettő Ralph Lauren márkájú volt.

– Munka? – Kinyújtotta a karját, én meg megöleltem, éreztem teste szilárdságát és erejét.

– Szereztél magadnak valami szombati munkát, Al? Mit gondolsz erről Mike? Az a Mike, aki valami narancssárga hacukát húzott magára. Színvak lettél, haver?

Láttam, hogy Mike azonnal bosszús lett.

– Ez piros, te idióta. Ha már a színvakságról beszélünk.

Visszatértem a beszélgetés másik pontjához.

– Nem annyira munka. Egy jótékonyági szervezetnél vagyok. – De újságíróként is dolgoztam, nem értettem, miért is bagatellizálsz a dolgot. És mi köze ennek az egésznek Mike-hoz?

Jodi nem is törődött vele. Hatalmasnak tűnt a kismama ruha alatt (ami leginkább valami csipkés hálórúhára hasonlított, amit talán a White Companyban szerezhettek be. Sokkoló volt a kontraszt a megszokott, szabott kosztümjeihez képest). Alig bírtam magamhoz ölelni, ezért a levegőben pusziltuk meg egymást. Fáradtnak, sápadtnak látszott, fakó haját hátrafésülte.

– Tudsz róla, Cal. Néztük a hírekben is, nem emlékszel?

– Dehogynem. Reggelire megetted azt a gyereket!

– Az a „gyerek” már majdnem harmincéves és a nemi erőszakkal viccelődik – ismételtem. Mike újra a szemembe nézett. Callum mindig így viselkedett. A vitastílusa nem változott az egyetem óta, és úgy tűnt, ez csak rosszabb lett, mióta vállalati jogi pályára lépett. Emlékeztettem magam a jó oldalára is, hogy hányszor hívott meg itálra az egyetemen, hiszen én általában csóró voltam. Mindig kedves ajándékokat küldött a gyerekek születésnapjára, amiről az elején azt hittem, Jodi ötlete volt.

– Gyertek be! Egy kicsit össze kell azért húzni magunkat, attól tartok.

Enyhe hiányérzetem volt, látván Jodit, ahogy a háta ívére tette a kezét. Már hány év eltelt azóta, hogy én is így álltam.

– Nem lesz gond. Annyira fáradt vagyok, hogy bárhol elalszom. De végre megértem, mit éltetek át Karennel. Ő hol van?

– Épp átöltözik – mondta Mike, ahogy elvette a táskákat.

– Miket hoztál nekünk, Jod?

– Csak pár dolgot. Tudjátok, milyen ez, örületes fészekrakó módban vagyok most, hogy várjuk a babát. – A szótól még jobban összeszorult az állkapcsom, meg a ténytől is, hogy saját ételt hozott. Komolyan nem bízott abban, hogy tudok főzni? Aztán emlékeztettem magam, hogy tizenöt

éven és három örületes beültetésen kellett átesnie, hogy idejusson.

– Szuperül nézel ki – mondtam. – Ragyogsz, meg minden!

– A méretéből ítélve úgy fest, mintha hármas ikreink lennének – mondta Callum, de átkarolta a feleségét védelmezően.

– Nagyon csinos kis házat szereztél, Mikey-fió! Mennyibe fájt? Félmilla?

A konyhába mentünk, amit sötétnek és hidegnek éreztünk a nap fény után.

– Nyolcszázezerre mentek fel itt a házak a múlt évben – mondta Mike, és láttam, milyen boldogsággal tölti el, hogy ilyen könnyedén beszél ilyen nagy összegről. A fél élete munkája benne van ebben a házban. Azok a késői éjszakák, amikor holtfáradtan végzett, amikor hétköznapi alig látta a gyerekeket.

– Jézusom – mondta Callum. – Erre mi meg egy sorházban rekedtünk Pimlicóban. Ó, Cassie, édesem!

Cassie épp kijött a nappaliból, és hirtelen arra gondoltam, beszélnem kellett volna vele a ruhájáról.

– Egyre jobban hasonlítasz anyukádra! Hál’ istennek nem az öregapád külsejét örökölted, mi?

– Szia, Callum! – mondta egyszerűen. Már nem „bácsi-zott”. – Helló, Jodi! Váó! Mikor jön a baba?

– Egy hónap múlva, azt mondják. De már úgy érzem, ennél nem lehetek nagyobb – nevetett fel Jodi.

Mike már kinyitotta a hűtőt.

– Sör, Cal? És Jodi, sejtésem szerint te ma nem iszol.

– Csak vizet kérek – mondta kimerülten.

– Én kérhetek egy kis bort? – kérdezte Cassie olyan könnyedén, mintha mindig inna. Tartottam tőle, hogy tényleg szokott is.

Mike a szemembe nézett, és vállat vont. Mindig annyira könnyed volt. Én meg túl fáradt voltam ehhez a beszélgetéshez.

– Egy pohárral!

Mike kiöntött neki egy pohárral.

– Lassan igyad, Cass! És ha ízlik, és mértéktartó vagy, akkor egy nap megengedem, hogy megkóstold azt a nagyon különleges bort, amit elrejtettem Callum karmai elől.

Mosolygott rá, Cassie válla pedig ellazult az érintése alatt. Ha én mondtam volna ilyesmit, akkor dühösen kicsattogott volna a szobából.

– És igaza van – mondta Callum. – Meg kell tanulnia értékelni a jó bort. Jodi például a mai napig a buborékos Chardonnay-t kedveli. Veszett ügy. Mit iszol? – Megnézte a muskotályos üvegét, amit én vettem, mert tudtam, hogy Callum szereti a francia fehérbort.

– Feltételezem, hogy jó kis borászatból jön ez is. – Nagyon jól tudtam, hogy ezzel kér bocsánatot, mert piszkált az interjú miatt.

– Hol van Jake? – kérdezte Cassie.

– Épp felállítja a sátrat. – Ó, istenem, a sátor! Ettől még idegesebb lettem. Vajon minden darabokra esik szét, vagy sikerül összehozni ezt az egészet normálisan?

Jodi kissé meggörnyedt.

– Felvihetjük a táskákat? – *A lényegre tapintott*, gondoltam. De megint olyan feszültnek éreztem magam, hogy olyasmit is beleláttam, ami nem volt ott. A barátainkról volt szó. Hosszú évek óta végre újra együtt voltunk. Mármost, ha Bill végre ideér. *Bill*. A gyomrom idegesen szorult össze, a véremben feltámadt valami.

– Menjünk! – Lehajoltam, és felmarkoltam a gurulós bőröndöt, a hátamba fájdalom nyilallt, hirtelen beleszédültem, hogy mennyi idő is telt el. Tizennyolc éves voltam, amikor

találkoztunk, most pedig negyvenhárom vagyok. Huszonöt év múlt el, úgy veszett el, mintha kifolyt volna a zsebemből.

– Billről még nincs hír? – kérdezte Jodi, ahogy a lépcsőn haladt mögöttem.

Előrelestem, hogy megbizonyosodjak, Benji tényleg összepakolta az almacsutkákat és a Minecraft játékokat, amiket rendszerint szétszórt. Legnagyobb meglepetésemre az ajtó nyitva állt, de sehol se láttam Karent meg a holmiját. Mike elfelejtette volna, hogy ez az ő helye?

– Még nincs. Motorral jön végig.

Callum mögöttünk haladt a többi táskával, kissé lihegett.

– Jellemző. Igaz, hogy kirúgta a pornós csaj? Jól seggbe lett rúgva?

– Nem pornós, Callum, Istenem! Művész. És igen, azt hiszem, Astrid és Bill már nincsenek együtt.

– Kár érte – mondta Jodi, és körbenézett a szobában. – Tetszett a csaj az esküvőnkön. És egyszer el is mentünk hozzájuk.

Bill az én esküvőmre el se jött. Túl drága volt Svédországból utazni, legalábbis ezt mondta. Ettől függetlenül zavart, hogy két évvel később simán elment Jodi és Callum esküvőjére. Bár értettem az okokat.

És épp abban a percben, ahogy rágondoltam, hangos üvöltés hangzott fel. Olyan mély, mint egy szívdobbanás. Mike felordított a földszintről.

– Megjött Bill! – Kinéztem az ablakon, és láttam, ahogy a motor megérkezik a feljáróra. Bőrbe öltözött alak tűnt fel, megismertem a válla vonalát, a háta ívét. Valami mintha megnyugtató volt. Bill megjött. Mindannyian itt voltunk, együtt, és elkezdődhetett a buli.